

CSÁVOSSY GYÖRGY ISTVÁN

A bor áldozata

Mikor palackod vérének
utolsó cseppje hull pohárba,
mélyedj magadba.
Ég nem sötétül,
elmaradnak a csodás jelek.
Te, áldozati ajándék részese,
hirdesd alázattal:
értünk jött közénk,
megittuk vérét.
Most bevégeztetett.

Et resurrexit

Új tavasz, húsvét,
barackvirágzás.
Sorsunk fehér golyócsa
összehajtva pihen.
Rajta egy arc nyoma,
fölséges tünemény,
üzen: válasz a fény.
Új élet éled,
ne késlekedj, ébredj,
kelj fel és járj, remény!

Veneratio

Mennek, egyre csak mennek, végeláthatatlan sorban.
Arcukon fehér lepel,
menetelnek büszkén, némán, alázatosan.
Nekik osztották a bárány-sors
áldozatát,
nyolcvanasok, kilencvenesek,
rég megfizették már Kharón szolgálatát.
Mit építettek, ma romba dőlt világ.
Vonulnak fénylő szemű, agg férfiak,
töporodott anyókák mennek velük,
zokogni némán tudók,
kiket megedzett a háború iszonya,
a légópince, a szirénaszó.
Az elszakadás pillanatában
nem simogatja senki arcukat,
hiába nyújtják ösztönök diktálta törvény szerint
földi létbe kapaszkodó,
reszkető karjukat.
Vigasztaló csókot nem lehel
barázdás arcukra senki.
Egy rövid sóhaj, és távoznak a Fénybe,
kisimult arcuk, mosolyuk üzen:
– Fiam, ne rettegj!
Mi megmutattuk,
a romok, a hamu új világot terem.
Légy új élet alkotója, és ne feledd
az imát! S mert majd
neked is kijár, nem feledheted,
– unokád se feledje soha –
az új világ-építőnek járó tiszteletet.

kat, s végképp nem értette a pénztárcás költőtárs ajánlkozását, hogy vesz majd ő nadragot és inget is, fehérét, ha az kell.

Vendel azon a kedden, ahogyan más napokon sem tudta kimosni a gulyást a fehér ruhájából, melyet a tábor egy hete alatt – biztos, ami biztos – zászlóként, de nem magát megadó fehér zászlóként, hiszen piros pöttyös lett, lengetett a szél.

Így az a kedd, a gulyás, a sajátos zászló és maga Vendel anekdotává tornyosodott. Olyanná, amelyről, mikor már ő is nevette, ígerte Vendel, hogy költeménybe írja. Mégsem tette meg. Nem azért, mert nem volt szava, se tehetsége hozzá. Hanem, ha már leírta, kész volt vele, nem gondolt többé rá. Élje a vers, az írás maga, ha élni akarja, éle-

tét. Ő, a költő-író elvégezte dolgát. Viszont ez esetben nem ezt akarta. Neki kell ez a történet. Kiülni magányában, együtt barátaival, a szavakkal, hallgatni a csendet, s gondolni sosem fáradó mosollyal az öregedő történetre. Az ő történetére! Amikor jó helyen volt, azon a helyen, ahol akart lenni, s azokkal, akikkel akart, művész barátok között, ahol meghúzta magát, mert nem olyan volt, hogy élre álljon vagy csak a figyelem középpontjába. Mégis odakerült, hogy botlása már nem botlás legyen, hanem isteni jel, méghozzá felkiáltó.

Jó élni és a minket megértők, elfogadók között lenni. Ezért jó erre a történetre gondolni. Vendi történetére, azon a kedden a gulyáslével...

CSÁVOSSY GYÖRGY ISTVÁN

Júdás-fordulás

Mi lett volna ha mondjuk
Júdás azon a végzetes estén
miután csókjával elárulta a Mestert
az ártatlan vért
miután a templom földjére dobta
a harminc ezüstpénzt
ártatlan vér árát
mi lett volna ha úgy dönt
mégsem akasztja fel magát
hanem később valamikor
mondjuk még a hét első napján este
mikor a Mester
a rettegő többinek megjelent
ha mondjuk akkor Júdás is
belép azon az ajtón
és ismét megcsókolja Jézust
ezúttal igaz csókkal
könnyes csókkal
megbánó csókkal
szívből jövő csókkal
őszinte csókkal
mint a kisgyerek
ha rossz fát tett a tűzre
s kéri apja bocsánatát
és azt mondja
Mester engem küldj Etiópiába
az emberevők közé
mi lett volna
ha akkor megszületnek Jézus
legszebb szavai
miket ma nem lelünk az
Evangéliumban?

NÉVJEGY

CSÁVOSSY GYÖRGY ISTVÁN (Kolozsvár, 1953) apja, Csávossy György (1925–2015) ismert borász, szakíró, költő, színpadi szerző szakmai nyomdokain haladva közel két évtizedig a borászatban dolgozott. Az ő halála után kezdett írni, mint mondja, ez segített feldolgozni a történeteket. Első verseskötete, az Apám könyve 2020-ban jelent meg, idén készül kiadni a másodikát, ennek anyagából válogattunk.

A csávosi templom

Templomépítő szépapám
letekint a felhők közül,
az egyik szeme könnyezik,
a másik örül.
Mert százhuszonöt év után
a régi templom ma is áll!
Vén padjai közt csend honol
egész éven át.
A néma szentek a falon
várják mélán, türelmesen
búcsú napján a karzatról
zengő éneket.
Mert évente ez egy napon
egy kis csapat útnak ered,
megtér a szellemfaluba,
hol keresztelkedett.
Szépapám törlőnek használ
egy kósza báránfyelleget,
de nézd csak a másik szemét:
sír-e vagy nevet?

Bolondos április

Huncut áprilisi szellő
repít sapkát, kalapot,
s szárítgatja kint a téren
a frissen mázolt padot.

Fütttyent, mint egy vásott gyermek,
tovaszáguld, s búcsút int.
Elhúz csini nimfák mellett,
szoknyát libbent, s rám kacsint:

– Ingyen műsor volt, barátom,
te kivénhedt szeladon;
legközelebb jössz egy sörrel
a főtéri teraszon!